

Ügyiratszám: MC/33145-11/2016.
Tárgy: a Magyar RTL Televízió
Zrt. fellebbezésének elbírálása

A NEMZETI MÉDIA- ÉS HÍRKÖZLÉSI HATÓSÁG MÉDIATANÁCSÁNAK

241/2017. (III.14.) számú

HATÁROZATA

A Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Médiatanácsa (a továbbiakban: **másodfokú hatóság**) a Magyar RTL Televízió Zrt. (1222 Budapest, Nagytétényi út 29., a továbbiakban: **Médiaszolgáltató**) által a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Hivatalának (a továbbiakban: **elsőfokú hatóság**) 2017. január 5-én kelt, MN/33145-5/2016. számú határozata (a továbbiakban **elsőfokú határozat**) ellen benyújtott fellebbezését **elutasítja**,

és az elsőfokú határozatot

helybenhagyja.

E másodfokú határozat ellen nincs helye fellebbezésnek, a közléssel jogerőssé válik. Jelen határozat bírósági felülvizsgálatát a kézhezvételtől számított harminc napon belül a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címzett, az elsőfokú döntést hozó hatóságnál előterjesztett keresetlevéllel lehet kezdeményezni. A keresetlevél benyújtásának a határozat végrehajtására nincs halasztó hatálya, a keresetlevélben a keresettel támadott döntés végrehajtásának felfüggesztés a bíróságtól kérhető. A keresetet a bíróság tárgyalás tartása nélkül bírálja el, a keresetlevélben tárgyalás tartása kérhető.

Indokolás

A hatóság általános hatósági felügyeleti hatáskörében rendszeresen vizsgálja a Médiaszolgáltató működését annak tekintetében, hogy eleget tesz-e a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény (a továbbiakban: **Mttv.**) hallássérültek számára hozzáférhető műsorszámokra vonatkozó rendelkezéseiben foglaltaknak.

Az elsőfokú hatóság az elsőfokú határozatban megállapította, hogy a Médiaszolgáltató az RTL Klub elnevezésű médiaszolgáltatásában **2016. július, augusztus, szeptember** hónapokban az alábbi törvénytérteket követte el.

A Médiaszolgáltató 2016. július 23-án, augusztus 19-én és szeptember 16-án összesen négy alkalommal megsértette az **Mttv. 39. § (5)** bekezdésben foglalt azon törvényi rendelkezést, amely értelmében a feliratozással, illetve jelnyelvi tolmácsolással megkezdett műsorszámot - a műsorszám egységét nem sértve -, valamint műsorszámok egymással dramaturgiaiailag összekapcsolódó sorozatát a médiaszolgáltató köteles annak teljes időtartama alatt feliratozni, illetve jelnyelvi tolmácsolással ellátni.

Az elsőfokú hatóság megállapította továbbá, hogy a Médiaszolgáltató 2016. augusztus 2-án és szeptember 10-én összesen két alkalommal megsértette az **Mttv. 39. § (6)** bekezdésének *második* mondatában foglalt azon törvényi rendelkezést, amely értelmében a műsorszámok szövege feliratozott változatának pontosnak kell lennie, és a képernyő történéseivel szinkronban kell állnia.

Az elsőfokú hatóság az **Mttv. 39. § (5)** bekezdés megsértése miatt **összesen 860.000,- Ft** (esetenként 215.000,-Ft), az **Mttv. 39. § (6)** bekezdés második mondatában foglaltak sérelme miatt **összesen 630.000,- Ft** (esetenként 315.000,-Ft) összegű bírság megfizetésére kötelezte a Médiaszolgáltatót.

A Médiaszolgáltató az elsőfokú határozat ellen – a fellebbezés benyújtására vonatkozó törvényes határidőn belül, a fellebbezési díj megfizetésének igazolásával – fellebbezést terjesztett elő.

A Médiaszolgáltató fellebbezésében előadta, hogy álláspontja szerint nem sértette meg az Mttv. 39. § (5), illetve (6) bekezdéseiben rögzítetteket, tekintettel arra, hogy a kifogásolt feliratok minden esetben feltüntetésre kerültek, azok a műsorszámok teljes időtartama alatt olvashatóak voltak a képernyőn, továbbá azok pontosak voltak és a képernyő történéseivel szinkronban álltak, valamint a nézők figyelemfelhívása is megtörtént.

Az Mttv. 39. § (5) bekezdésében foglaltak vélelmezett megsértésével kapcsolatban a Médiaszolgáltató arra hivatkozott, hogy a jogszabály megfogalmazásából kiderül, hogy a törvényalkotó a műsorszám egységét előbbre helyezi a folyamatos feliratozásnál. Vagyis abban az esetben, ha a felirat hiánya nem sérti a műsorszám egységét, úgy álláspontja szerint ez nem róható fel neki. A határozat mellékletében felsorolt esetekben az adott műsorszám nettó idejének csupán 0,5 -1 %-ában hiányozhatott a felirat, és ez véleménye szerint a műsorszám egységét nem sértette. Ha és amennyiben egy közel 60 perces hírműsorszámokban pl. 24 másodpercig hiányzik a felirat, úgy az sem a hírösszeállítás, sem a mondanivaló megértését hátrányosan nem befolyásolja. Márpedig a felirat hiánya csak és kizárólag abban az esetben eredményezheti fenti jogszabályhely megsértését, ha az a műsorszám egységének sérelmét eredményezi, vagyis a felirat hiánya objektíve teszi lehetetlenné a történet nyomon követését, az ábrázolt szituáció megértését. Különös tekintettel állítható mindez egy hírműsorszám esetében, hiszen a „*Híradóban*” a feliratok, headline-ok, eleve tartalmazzák a hír lényegi információit, aminek olvasásával párhuzamosan a néző, így a hallássérült néző is, figyeli a képernyőn történő eseményeket is.

Az Mttv. 39. § (6) bekezdésében foglaltakkal kapcsolatban előadta továbbá, hogy álláspontja szerint a hivatkozott rendelkezés értelmezése, valamint a határozat mellékletében nevesített esetek elbírálása során nem hagyható figyelmen kívül a 39. § (7) bekezdése, tekintettel elsődlegesen az élő műsor jellegére: „*A feliratozásnak a nem felvételről közzétett műsorszámok esetében ésszerűen elvárható módon pontosnak és a képernyő történéseivel szinkronban állónak kell lennie.*” Véleménye szerint - ellentétben a határozatban foglaltakkal - nem sértette meg az Mttv. 39. § (6) bekezdésében rögzítetteket.

Hangsúlyozta, hogy a „Híradó” immár 17 éve élőben jelentkezik minden nap. A napi szintű élő műsor sajátossága, hogy a beszélgetések, narrációk, felkonferálások csak részben vannak leírva, azok az utolsó percben is változnak, formálódnak, az anyagok sorrendje is cserélődhet, amit legtöbb esetben a teletextet koordináló kollégák is az adással egy időben észlelnek, s a módosításokra próbálnak azonnal reagálni. A kifogásolt esetekben sem állt előre rendelkezésre a riportok teljes és végleges szövege, különös tekintettel egyes szinkronokra, valamint a műsorvezetői felkonferálások is változtak, így élőben kellett feliratozni, sőt, bizonyos szövegeket - amelyek egyébként rendelkezésre álltak - élőben kellett a megjelenéshez igazítani.

Természetesen így nem tudott ugyanaz kimenni, mint ami éppen hallható volt, hiszen a hang sebessége sokszorosa az emberi kéz által bármikor is elérhető gépelési sebességnek. Ez egyes esetekben okozott némi csúszást a felirat megjelenésében, ugyanakkor a feliratkézések, illetve összefoglaló mondatok megjelenítése álláspontja szerint a módosított törvényi rendelkezéseknek, az ésszerűség követelményének megfeleltek.

A Médiaszolgáltató álláspontja, hogy feliratai alapvetően egyik esetben sem volt hiányosak vagy pontatlanok, azokat az elsőfokú hatóság pusztán amiatt észlelhette nem megfelelőnek, mert a **Üzleti titok** való többéves együttműködése során kialakított gyakorlatnak, valamint számos nézői visszajelzésnek megfelelően a feliratok minimálisan szerkesztve, rövidítve lettek, illetve az élő műsorok esetében ésszerűen elvárható módon voltak pontosak. Véleménye szerint, amennyiben minden egyes szó feliratozásra kerülne, tarthatatlan helyzet állna elő. A felduzzadt feliratsorok egyszerre zavarják a képi megjelenítést és egyszerre tennék lehetetlenné a koncentrációt. A felirat minimális megszerkesztése során azonban a Médiaszolgáltató mindig a lehető legnagyobb körültekintéssel jár el, ezeket a feliratokat úgy készíti el, hogy az elhangzottak csak grammatikailag és szövegtanilag módosuljanak, a szemantikai jelentések érintése, megváltoztatása nélkül.

Vitatta a határozatban foglalt azon megállapítást, mely szerint a „szövegértelmezés szubjektív természetű”. Álláspontja szerint ugyanis az elhangzott szöveghez képest más szavak használata csak kisebb részben szubjektív kérdés, különös tekintettel a vizuális műfaj jellegzetességeire. Véleménye szerint, mivel a képi megjelenítés nem választható el a szövegtől, a szinonimák használata a televíziózás során szélesebb körben engedhető meg. Álláspontja szerint az elsőfokú hatóság indokolása során ellentmondásba kerül, hiszen először tényként rögzíti, hogy a szöveg értelmezése szubjektív kérdés, utána a bizonyítás körében azt a következtetést vonja le, hogy a vélelmezett pontatlanság és feliratcsúszás tényén kívül szükségtelen annak vizsgálata, hogy az aszinkronitás befolyásolta-e a megértést.

Előadta továbbá, hogy a szöveg nem tartalmi szempontból jelentett eltérést a képernyőn megjelenítettekhez képest, hanem az esetleges rövidítést, illetve a felirat időzítését vélte zavarónak az elsőfokú hatóság. A **Üzleti titok** álláspontját osztja a Médiaszolgáltató is, miszerint a hallássérültek csoportjának csupán egy kis részét teszik ki a siketek, másik jelentős része a nagyothallók, illetve egyéb halláskárosodásban szenvedők csoportjából áll. A hallássérülés és hallásmaradvány foka külön szociális és kulturális helyzetet eredményez.

Előadta továbbá, hogy a jogsértéssel érintett esetekben a jelenetek információgazdagsága igen magas volt. Ilyenkor a felirat minimális csúsztatására azért is szükség lehet, hogy a többi, környező jelenettel szemben lényegi képi megjelenítést tartalmazó pillanatokban a néző figyelme ne legyen megosztva, az események képi információtartalma kellően érvényre jusson.

A felirat megjelenítése ekkor álláspontja szerint sok esetben hiba (pl. headline-oknál, amelyek eleve tartalmazzák a hír lényegi információit), sok esetben pedig elhanyagolható.

Az itt részletezettekén túl a **Üzleti titok** való több éves együttműködése során is az a gyakorlat alakult ki, hogy a szó szerinti leírás hiba olyankor, amikor bonyolultsága, összetettsége, hosszúsága okán a fogyatékkal élők számára nem lenne befogadható. A cél nem a szó szerinti másolás, hanem a követhetőség. Tehát ha valami rövidebben kifejezhető, beleillik a kontextusba anélkül, hogy a jelentés, az üzenet csorbulna, akkor akár teljesen át is lehet/kell írni, a lényeg az értelmes, jól követhető feliratozás. Ezt a jogértelmezést emelte a norma szövegévé az Mttv. legutóbbi módosítása.

Álláspontja szerint a határozat - azon túl, hogy rögzíti a felirat nem egyezőségét vagy hiányát és késését - konkrétumot nem tartalmaz, így a Médiaszolgáltatónak nem áll módjában a kifogásokra a fentieknél részletesebben reagálni. Az általánosság szintjén mozgó elemzés, véleménye szerint jogsértés megállapítására nem alkalmas.

Előadta továbbá, hogy álláspontja szerint az esetleges apróbb csúszások a megértést nem befolyásolták, a követhetőség teljes mértékben megvalósult, különös tekintettel arra, hogy a havi közel 744 órai médiaszolgáltatáson belül mindösszesen néhány percet kifogásolt az elsőfokú hatóság.

Véleménye szerint továbbá a jogszabály eredeti céljának megfelelően járt el, amikor a követhetőség érdekében olykor szükségszerűen rövidített az elhangzottakon. Minderre tekintettel tévedett az elsőfokú hatóság, amikor azt állapította meg, hogy „a törvényi rendelkezés megsértésének megállapításához elegendő az aszinkronitás, a pontatlanság, a feliratkozás vagy a hiányosság tényének rögzítése”. A hatályos törvényi szöveg ugyanis éppen a követhetőséget és az ésszerűen elvárható módon való pontosságot támasztja követelményként. Hangsúlyozta továbbá, hogy az elsőfokú hatóság által értékelt részekben semmilyen lényeges szám- vagy mértékbeli eltérés nem szerepelt, minden lényegi információ pontosan és megfelelően került feliratozásra.

Az ismételtség megállapításával kapcsolatban előadta, hogy álláspontja szerint téved az elsőfokú hatóság, hiszen a közszolgálati médiaszolgáltatásra és a médiapiacra vonatkozó egyes törvények módosításáról szóló 2014. évi CVII. törvényhez fűzött indokolás kizárólag a kvóta vonatkozásában tér ki a folyamatban lévő hatósági eljárásokra. Vagyis az Mttv. 39. § (4) bekezdésén kívül minden esetben tiszta lappal indult a 2015-ös év. Az ismételtség Mttv. 187. § (4) bekezdésben taglalt konjunktív feltételei jelen esetben nem állnak fenn, ugyanis nem beszélhetünk ugyanazon jogszabályhely megsértésről egyik esetben sem. Elfogadhatatlannak tartja azon indokolást, miszerint az elsőfokú hatóság e gyakorlata azért is töretlen, mert a 2012. július 3-át követően elkövetett jogsértések esetében is ekként járt el. Véleménye szerint az adott törvénysértést megállapítani csak pontos törvényi rendelkezések vonatkozásában lehet.

Az előadottakra tekintettel a Médiaszolgáltató elsősorban a határozat megváltoztatását és annak megállapítását kérte, hogy törvénysértést nem követett el, másodsorban pedig a határozat megváltoztatását és a bírság alkalmazásának mellőzését kérte.

A másodfokú hatóság a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 104. § (3) bekezdésének megfelelően az eljárás során az elsőfokú eljárást és határozatot, valamint a fellebbezésben foglaltakat megvizsgálva megállapította, hogy az elsőfokú hatóság megállapításai helytállóak, döntése és eljárása jogszerű, a fellebbezés megalapozatlan az alábbiak miatt.

A másodfokú hatóság elsődlegesen megállapította, hogy az elsőfokú hatóság eljárása során a jogsértések idején hatályos törvényi előírásokat helyesen értelmezte és alkalmazta, az

elsőfokú határozat mellékletében helyesen megjelölte a hiányosságok kezdetét, végét, időtartamát, továbbá a pontatlanságok kezdetét és végét, valamint minden jogsértés lényegét röviden összefoglalta.

Ez utóbbival kapcsolatosan a másodfokú hatóság a Médiaszolgáltató fellebbezésében foglaltak kapcsán utalni kíván a bírósági gyakorlatban is megerősítést nyert azon álláspontra, miszerint nincs olyan jogszabályi előírás, hogy a tényállás teljes körű feltárásához a kifogásolt részeket szó szerint idézni kellene a határozat indokolásában (ld. pl. a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 24.K.32.976/2014/10. sz. ítéletét).

I. Az Mttv. 39. § (5) bekezdésben foglaltak sérelme

Az elsőfokú hatóság az Mttv. 39. § (5) bekezdésében foglaltak megsértésével kapcsolatban az elsőfokú határozat 5. oldalának második bekezdésében kifejtette, hogy a megállapított jogsértések esetében a hiány mértéke 24 másodperces időtartamtól 4 perc 9 másodperces időtartamig terjedt.

Az elsőfokú hatóság álláspontja helytálló, mely szerint e hiányok vitathatatlanul befolyásolhatták az érthetőséget és nem feleltek meg az ésszerűen elvárható módon pontosság követelményének sem. A Médiaszolgáltató azon álláspontja nem helytálló, mely szerint a hiány időtartamának zavaró voltát annak figyelembevételével kell megítélni, hogy a műsorszám – melyben a hiány előfordult – milyen hosszú. Például a 26 vagy 24 másodperces hiány ugyan nem tűnik soknak egy mintegy félórás hírműsorszámban, azonban egy ilyen mértékű hiány adott esetben nem teszi lehetővé a hír teljes megértését.

Az elsőfokú hatóság vizsgálata szerint a 2016. szeptember 16-án sugárzott „Híradó”-ban a 24 másodperces hiány egy teljes hír feliratozását jelentette. Az pedig nyilvánvalóan zavaró hatású, ha a hallássérült néző a „Híradó”-ból a hiány miatt egy hírt csak részben, a másikat pedig egyáltalán nem érthet meg. Az elhangzottak feliratozását nem pótolják a headline-ok vagy az egyéb képernyőn feltüntetett adatok.

Fentiek alapján az elsőfokú hatóság jogszerűen állapította meg az Mttv. 39. § (5) bekezdésének megsértését.

II. Az Mttv. 39. § (6) bekezdés második mondatában foglaltak sérelme

Az elsőfokú határozatnak a feliratozás pontossága és szinkronitása kapcsán tett megállapításai vonatkozásában elsődlegesen rögzíthető, hogy az elsőfokú hatóság a 2015. január 1. napjával megváltozott jogszabályi előírásokat megfelelően alkalmazta. Ennek keretében jogszerűen állapította meg, hogy a megjelölt esetek egyike sem tekinthető olyannak, amely az **Mttv. 39. § (6)** bekezdés *második* mondatában szereplő „rövidített összefoglaló”, illetve a (7) bekezdés szerinti „ésszerűen elvárható pontosság és szinkronitás” követelményeinek megfelelt volna.

Az elsőfokú határozatból világosan kiderült, hogy az elsőfokú hatóság a tárgyi jogsértéseket egyenként vizsgálta, és helyesen értékelte úgy, hogy az elsőfokú határozat mellékletében részletesen ismertetett feliratozási problémák (a „Mozogjon könnyedén” esetében végig teljesen más szerepelt a feliraton, a Híradó esetében pedig 29 mp-et késett a felirat) a műsorszámok megértését akadályozták, illetve hátráltatták.

Egyetért a másodfokú hatóság az elsőfokú hatóság azon megállapításával is, hogy a feliratozás olyan módon történő átszerkesztése, amely során a Médiaszolgáltató más szavakkal, kifejezésekkel igyekszik visszaadni az elhangzottak értelmét, még az Mttv. 39. §-ának megváltozott rendelkezései fényében sem jogszerű. A szövegértelmezés ugyanis szubjektív természetű, azaz annak megítélése, hogy a Médiaszolgáltató az elhangzott szöveghez képest más szavak feliratozásával teljes mértékben visszaadja-e egy adott mondat értelmét, szubjektív kérdés.

A másodfokú hatóság álláspontja szerint ezért a Médiaszolgáltatónak arra kell törekednie, hogy – lehetőség szerint, figyelembe véve egyebek mellett az élő adás korlátait – pontosan igyekezzen visszaadni azt, ami elhangzik. Nem elfogadható az sem, hogy a Médiaszolgáltató szerint a felirat megjelenítése bizonyos esetekben elhanyagolható.

A hivatkozott törvényi rendelkezések megsértésének megállapításához elegendő az aszinkronitás, a pontatlanság, továbbá a hiányosság tényének rögzítése, tekintettel arra, hogy a hatósági eljárás során nem azt kell bizonyítani, hogy a felirathiány, illetve aszinkronitás ténylegesen befolyásolta-e (és ha igen, miként) az adott műsorszám, műsorszegmens közönség általi megértését, hanem mindössze azt, hogy maga a feliratozási, illetve szinkronitási kötelezettség teljesült-e vagy sem. Amennyiben ugyanis nem teljesül, ez a tény már magában hordozza a megértési nehézség lehetőségét.

A Médiaszolgáltatónak az Mttv. 3. §-ában megfogalmazott objektív felelősségére való hivatkozása nem helytálló, ugyanis irreleváns a felelősség meghatározásakor, hogy az elsőfokú hatóság az adott havi műsor összesített idejéhez képest hány perc időtartamban tapasztalt jogsértést. A Médiaszolgáltató műsora egészének kell megfelelnie az Mttv. követelményeinek.

A fentiek alapján a másodfokú hatóság megállapította, hogy az elsőfokú hatóságnak az **Mttv. 39. § (6)** bekezdés második mondatában foglalt rendelkezés megsértésére vonatkozó döntése jogszerű.

III. A kiszabott szankciókra vonatkozó megállapítások

A Médiaszolgáltató fellebbezésében az ismételtség megállapításával kapcsolatban előadott kifogása tekintetében a másodfokú hatóság utalni kíván arra, hogy az elsőfokú határozatban foglaltak szerint az ismételtség a tárgyi ügyben is fennállt, hiszen a Médiaszolgáltató ugyanazon, a hallássérültek médiafogyasztását elősegítő jogszabályi rendelkezéseket sértette meg, mint amelyeket a 2015. január 1-jétől hatályos törvénymódosítást megelőzően az Mttv. már tartalmazott. Helytállóan állapította meg az elsőfokú hatóság, hogy a tárgyi rendelkezések lényege ugyanis nem a számozásuktól függ, hanem a tartalmuktól.

Ha tehát egy jogszabályváltozást követően az Mttv. 39. §-án belül az egyes rendelkezések új vagy más bekezdésekbe (pontokba) kerülnek, nem befolyásolja annak megállapíthatóságát, hogy a Médiaszolgáltató ugyanolyan jogalapon, ugyanazt a tartalma szerint meghatározott jogszabályi rendelkezést sértette meg, mint a jogszabályváltozás bekövetkezése előtt.

Az ismételtség vonatkozásában nincs relevanciája az Mttv.-t módosító 2014. évi CVII. törvényhez fűzött indokolásnak, hiszen az ismételtségre vonatkozó törvényi rendelkezést e módosító törvény nem érintette.

Téved a Médiaszolgáltató, amikor fellebbezésében azt állítja, hogy miután az indokolás kizárólag a kvóta vonatkozásában tér ki a folyamatban lévő hatósági eljárásokra, az Mttv. 39. § (4) bekezdésén kívül minden esetben tiszta lappal indult a 2015. év.

A Médiaszolgáltató által hivatkozott törvényi indokolás arra vonatkozik, hogy miután a törvény elfogadásakor, illetve hatályba lépésekor a 2015. évet megelőző időszakra vonatkozóan is folyamatban voltak hatósági és bírósági eljárások, ezért szükséges volt a 2012-2014. évi időszakokra vonatkozó kötelezettségeknek a törvényben való „megtartása”. Vagyis, teljesen alaptalan a Médiaszolgáltató arra vonatkozó következtetése, hogy a törvényt indokolásában szereplő mondatra hivatkozással a 2015. évet megelőző jogsértések ne lennének figyelembe vehetőek.

A Médiaszolgáltató fellebbezésében kérte továbbá, hogy amennyiben a másodfokú hatóság az elsőfokú hatósággal egyezően megállapítja a jogsértés tényét, a kiszabott bírságot törölje, tekintettel elsősorban a jogsértések csekély súlyára, másodsorban pedig arra a tényre, hogy az ismételtség nem állapítható meg. Ezzel kapcsolatosan a másodfokú hatóság rögzíti, hogy a Médiaszolgáltató érvei nem megalapozottak.

Az elsőfokú hatóság a bírság-szankciók kiszabása során jogszerű értékelést végzett, amikor számba vette a Médiaszolgáltató korábbi jogsértéseit, illetve azok tárgyi eljárásban megvalósult esetszámait *(az elsőfokú hatóság az Mttv. feliratozási kötelezettségre vonatkozó rendelkezésének megsértését az elsőfokú határozat meghozataláig 16 határozatában állapította meg, a szinkronitás megsértését 28 határozatában állapította meg, és több, meghozott döntés jogerőre is emelkedett már).*

Fentiek figyelembevételével helytálló megállapításokat tartalmaz az elsőfokú határozat a tekintetben, hogy az egyes jogsértéseket nem értékelhette csekély súlyúnak, továbbá – a fentiekben is kifejtettek alapján – az ismételtségre való tekintettel kizárta az **Mttv. 186. § (1)** bekezdésben foglalt felhívás jogkövetkezmény alkalmazását.

A megállapított szankciók tekintetében a másodfokú hatóság tehát rögzíti, hogy az elsőfokú hatóság az alkalmazott szankció fajtájának és mértékének meghatározása során figyelembe vett, az **Mttv. 187. § (2)** bekezdésben foglalt mérlegelési szempontok okszerű értékelése eredményeképpen – konkrétan meghatározva a mérlegelésben szerepet játszó körülményeket és tényeket – egyaránt jogszerű következtetéseket vont le, döntését megfelelően indokolta.

A fentiekre tekintettel a másodfokú hatóság az **Mttv. 165. § (1)** bekezdése, valamint a **Ket. 105. § (1)** bekezdésében meghatározott hatósági jogkörében eljárva, a már hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határozott, és a Médiaszolgáltató fellebbezésének elutasítása mellett az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A fellebbezési eljárás díjának mértékét a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság egyes eljárásainak igazgatási szolgáltatási díjairól és a díjfizetés módjáról szóló 5/2011. (X. 6.) NMHH rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 17. § (18) bekezdése határozza meg. A rendelet alapján e tárgyi eljárásban az 59.600,- Ft fellebbezési díj helyett a Fellebbező tévesen 60.000,- Ft-ot utalt át a Hivatal részére. A 400,- Ft túlfizetés visszatérítése miatt a másodfokú hatóság megtette a szükséges intézkedést.

Az eljárás során a **Ket. 153. § (2)** bekezdése szerinti eljárási költség nem merült fel.

A jogorvoslatról szóló tájékoztatás a **Ket. 72. § (1) bekezdés da)** alpontján, a jogorvoslat előterjesztésére vonatkozó tájékoztatás az **Mttv. 165. § (3)-(4)** bekezdésein, a tárgyalás tartására vonatkozó kérelemről szóló tájékoztatás pedig polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 338. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezéseken alapul.

Budapest, 2017. március 14.

a Médiatanács

nevében

dr. Karas Monika

elnök

Dr. Koltay András

hitelesítő tag

Kapják:

- Személyes adat